

Mål C-181/20

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

24 april 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Nejvyšší soud (Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

12 mars 2020

Klagande/ klagande:

VYSOČINA WIND a.s.

Motpart/Svarande:

Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

Saken i målet vid den nationella domstolen

Tolkning av artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE) (EUT L 2012, 197, s. 38) (nedan kallat direktiv 2012/19).

En medlemsstats ansvar för skada som har vållats en enskild till följd av en överträdelse av unionsrätten

Syftet med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallad FEUF)

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1. Ska artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk

utrustning (WEEE) tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstat att ålägga användarna av solcellspaneler som släppts ut på marknaden före den 1 januari 2013, och inte producenterna, skyldigheten att finansiera kostnaderna för insamling, behandling, återvinning och miljövänligt bortskaffande av WEEE från sådana solcellspaneler?

2. Om den första frågan besvaras jakande, är det då, vid bedömningen av villkoren för en medlemsstats ansvar för skada som har vållats en enskild på grund av en överträdelse av unionsrätten, av betydelse att medlemsstaten själv har fastställt villkoren för finansieringen av avfall från solcellspaneler redan innan antagandet av ett direktiv, varigenom solcellspaneler upptogs i tillämpningsområdet för unionslagstiftningen och producenterna ålades att bära de kostnader som därmed uppkom, även med avseende på de paneler som släppts ut på marknaden före utgången av fristen för införlivande av direktivet (och själva antagandet av bestämmelserna på unionsrättslig nivå), såsom är fallet i målet vid den nationella domstolen?

Tillämpliga unionsrättsliga bestämmelser

Direktiv 2012/19, artiklarna 12.4, 13 och 24

Artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen

Tillämpliga nationella bestämmelser

Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (lag nr 185/2001 om avfall och ändring av vissa andra lagar, nedan kallad lag om avfall), 37p § och 37h §.

Kortfattad redogörelse för unionsrätten och nationell rätt

- 1 Enligt artikel 13 i direktiv 2012/19 ska medlemsstaterna se till att producenterna bär kostnaderna för insamling, behandling, återvinning och miljövänligt bortskaffande av avfall (nedan kallat avfallshantering) som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning som har släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005. Hanteringen av så kallat historiskt avfall, det vill säga avfall från produkter som släppts ut på marknaden före detta datum, finansierades, i fråga om gamla produkter som byts ut mot nya produkter (om medlemsstaterna inte har ålagt denna skyldighet användarna), av producenterna av dessa nya produkter och, vad gäller övrigt historiskt avfall, deras användare. Denna skyldighet, som redan fastställts i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) (EUT L 37, 2003, s. 24) (nedan kallat det ursprungliga direktivet från år 2002), avser slutligen även avfall från solcellspaneler. Fristen för att införliva direktiv 2012/19 löpte ut den 14 februari 2014.

- 2 Republiken Tjeckien fullgjorde sina skyldigheter enligt det ursprungliga direktivet från år 2002 genom att anta lagen om avfall. År 2012, redan innan direktiv 2012/19 antogs, infördes en ny 37p § i denna lag, genom vilken det infördes en mekanism för finansiering av hantering av avfall från solcellspaneler. Enligt denna bestämmelse åligger skyldigheten att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler som släppts ut på marknaden före den 1 januari 2013 den som driver ett solkraftverk och fullgörs genom betalning av avgifter för återvinning genom lika stora delbetalningar. För detta ändamål ålades de som drev solkraftverk en skyldighet att senast den 30 juni 2013 ingå ett avtal med den aktör som säkerställde det kollektiva finansieringssystemet, så att denna finansiering säkerställdes senast den 1 januari 2019. Vad beträffar solcellspaneler som släpptes ut på marknaden efter den 1 januari 2013, åligger denna skyldighet däremot producenterna av solcellspaneler.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i målet vid den nationella domstolen

- 3 Klaganden driver solkraftverket "Vranovská ves II". Detta kraftverk togs i bruk år 2009 med användning av solcellspaneler som släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005, men under alla omständigheter före den 1 januari 2013. Enligt 37p § i lagen om avfall ingick klaganden följaktligen avtal med berörda aktörer, enligt vilka klaganden mellan åren 2015–2016 genom tre delbetalningar betalade dessa parter avgifter för återvinning av elektriskt avfall från solcellspaneler till ett belopp av sammanlagt 1 613 773,24 tjeckiska kronor (CZK).
- 4 Klaganden anser att Republiken Tjeckien har införlivat direktiv 2012/19 på ett felaktigt sätt, eftersom det enligt artikel 13 i direktivet är producenten, och inte användaren, som är skyldig att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler som släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005. Klaganden har därför lidit skada, eftersom klaganden enligt 37p § i lagen om avfall som fortfarande gäller även efter den 14 februari 2014 (efter utgången av fristen för införlivande) måste betala avgiften för återvinning som enligt unionsrätten ska betalas av producenten. Av denna anledning väckte klaganden talan mot Republiken Tjeckien och yrkade ersättning för den skada som orsakats av en överträdelse av unionsrätten, vars värde motsvarar den erlagda avgiften på 1 613 773,24 CZK.
- 5 Republiken Tjeckien anser att producenternas skyldighet att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler ska avse solcellspaneler som släppts ut på marknaden efter utgången av fristen för införlivande (den 14 februari 2014), eftersom ett retroaktivt införande av en sådan skyldighet skulle innebära att lagen skulle ha en förbjuden retroaktiv verkan och till följd härav utgöra ett åsidosättande av de allmänna rättsliga principerna om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhet. Motparten har vidare gjort gällande att flera producenter som släppte ut solcellspaneler på marknaden under åren 2005–2013

inte längre existerar och att det således inte är möjligt att ålägga dem en skyldighet att finansiera avfallshanteringen. Motparten har slutligen påpekat att Europeiska kommissionen inom ramen för EU Pilot-förfarandet inte har fastställt några överträdelse vid införlivandet av artikel 13 i direktiv 2012/19 och att något fördragsbrottsförfarande enligt unionsrätten därför inte har inletts mot Republiken Tjeckien.

- 6 Obvodní soud pro Prahu 10 (Distriktsdomstolen nr 10 i Prag, Republiken Tjeckien) biföll talan i första instans genom dom av den 6 april 2018. Domen överklagades till Městský soud v Praze (Överdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) som ogillade överklagandet den 14 november 2018. Republiken Tjeckien överklagade domen från Městský soud v Praze (Överdomstolen i Prag) till den hänskjutande domstolen.

Kortfattad redogörelse för skälen till begäran om förhandsavgörande

- 7 I förevarande fall ska frågan besvaras huruvida Republiken Tjeckien, vad gäller solcellspaneler, har införlivat artikel 13 i direktiv 2012/19 på ett korrekt sätt. Det är därför nödvändigt att fastställa huruvida artikel 13 i direktiv 2012/19 utgör hinder för en medlemsstat att ålägga operatörer av solkraftverk (användare) att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler som släppts ut på marknaden före den 1 januari 2013, och inte producenter. Om denna fråga besvaras jakande strider 37p § i lagen om avfall mot unionsrätten och en medlemsstats ansvar för skada som en enskild lidit till följd av en överträdelse av unionsrätten ska prövas. Mot bakgrund av detta ska samtidigt frågan ställas huruvida sådana omständigheter som de som är aktuella i det nationella målet kan påverka bedömningen av villkoren för medlemsstatens ansvar.

Den första tolkningsfrågan

- 8 I målet vid den nationella domstolen är det ostridigt att medlemsstaterna enligt artikel 13 i direktiv 2012/19 är skyldiga att ålägga producenterna att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler vad gäller paneler som släppts ut på marknaden efter den 14 februari 2014. Det har inte heller bestritts att en medlemsstat, i fråga om historiskt avfall från solcellspaneler (som släppts ut på marknaden före den 13 augusti 2005), kan ålägga användarna en sådan skyldighet. De tvivel som uppkommer avser däremot vem som har denna skyldighet i fråga om paneler som släppts ut på marknaden under perioden från den 13 augusti 2005 till den 14 februari 2014.
- 9 Inledningsvis ska frågan besvaras om solcellspaneler som släppts ut på marknaden före den 14 februari 2014 överhuvudtaget omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2012/19. Om så är fallet uppkommer frågan om införlivandet av skyldigheten vad gäller solcellspaneler som släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2015 kan ha retroaktiv verkan, och om så är fallet om en sådan retroaktiv verkan är förbjuden. För det fall samtliga dessa frågor ska besvaras jakande ska

det slutligen avgöras hur en medlemsstat ska införliva ett direktiv enligt vilket medlemsstaten åläggs en skyldighet att anta en nationell lagstiftning med en förbjuden retroaktiv verkan.

- 10 Den hänskjutande domstolen har påpekat att båda parterna har gjort olika antaganden vad gäller tidpunkten och orsaken till uppkomsten av skyldigheten att finansiera avfallshanteringen. Underinstanserna och klaganden utgår tydligt från att skyldigheten uppkommer i samband med att visst avfall uppstår. Republiken Tjeckien anser däremot otvivelaktigt att denna skyldighet uppkommer redan när produkten släpps ut på marknaden. Ur detta perspektiv är de två parternas rättsliga ståndpunkter i huvudsak logiska. Om skyldigheten uppkommer i samband med att avfall uppstår är medlemsstaterna enligt direktiv 2012/19 nämligen skyldiga att anta bestämmelser som enligt unionsrätten inte har retroaktiv verkan. De har nämligen endast verkningar för framtiden, oberoende av att den som är skyldig att finansiera avfallshanteringen faktiskt fastställs på grundval av datumet för utsläppandet på marknaden av den produkt från vilken avfallet i fråga har uppstått (den 13 augusti 2005). Om skyldigheten däremot uppkommer redan när produkten släpps ut på marknaden är utsläppandet på marknaden ett fullbordat tillstånd, och införandet av en skyldighet att finansiera hanteringen av avfall från de produkter som har släppts ut på marknaden enligt direktivet kan i princip ha retroaktiv verkan. Det kan i synnerhet faktiskt även röra sig om avfall som har uppstått tidigare och som redan har finansierats, och för vilka ansvaret för finansieringen av avfallet på så sätt övergår retroaktivt till en annan aktör.
- 11 Enligt den hänskjutande domstolen ska skyldigheten att finansiera avfallshanteringen i enlighet med direktiv 2012/19 uppkomma först när elektrisk utrustning (solcellspaneler) blir avfall. Däremot förefaller det felaktigt att anse att skyldigheten att finansiera avfallshanteringen uppstår redan när produkten släpps ut på marknaden, bland annat på grund av att det inte är helt klart när avfallet uppstår. Det rör sig här om ett villkor eller en tidsfrist och en sålunda fastställd skyldighet som gäller fram till den tidpunkt då avfallet uppstår är villkorad och osäker. I detta sammanhang förefaller det som om Republiken Tjeckiens argument saknar grund, eftersom det, när avfall har uppstått efter den 14 februari 2014, överhuvudtaget inte har vidtagits några åtgärder med retroaktiv verkan. Enligt den hänskjutande domstolen kan det enbart vara tal om retroaktiv verkan när avfall uppstår före den 14 februari 2014. I direktiv 2012/19 föreskrivs nämligen inte på något sätt att det ska vara tillämpligt på sådant avfall och i direktivet kommer inte heller på något annat sätt unionslagstiftarens avsikt att anta lagstiftning med retroaktiv verkan till uttryck.
- 12 Enligt den hänskjutande domstolen är en korrekt tolkning av artikel 13 i direktiv 2012/19 således att det enligt de nationella bestämmelserna är producenterna som från den 14 februari 2014 ska bära kostnaden för miljövänligt bortskaffande av avfall från solcellspaneler som släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005, men endast för avfall som uppstått efter den 14 februari 2014. Det rör sig härvid inte om en retroaktiv verkan i den mening som avses i unionsrätten och det är därför inte nödvändigt att pröva villkoren för om denna eventuellt är motiverad.

Enligt den hänskjutande domstolen bör en sådan tolkning ges företräde även av den anledningen att (som redan har angetts ovan) unionslagstiftarens avsikt att införa bestämmelser med retroaktiv verkan inte på något sätt framgår av direktiv 2012/19.

- 13 Med hänsyn till denna tolkning kan enligt den hänskjutande domstolen slutsatsen dras att en medlemsstat inte kan införliva artikel 13 i direktiv 2012/19 genom att ålägga användarna att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler som släppts ut på marknaden fram till den 1 januari 2013. Republiken Tjeckiens införlivande av direktiv 2012/19 kan således inte anses vara korrekt.
- 14 Frågan uppkommer emellertid huruvida även en annan ståndpunkt kan intas, nämligen att en medlemsstat på ett korrekt sätt kan införliva artikel 13 i direktiv 2012/19 genom att ålägga användarna skyldigheten att finansiera hanteringen av avfall från solcellspaneler som släppts ut på marknaden fram till den 1 januari 2013, om följande omständigheter beaktas.
- 15 För det första har den hänskjutande domstolen hänvisat till kommissionens synpunkter i samband med antagandet av det ursprungliga direktivet från år 2002, vilka slutligen föranledde kommissionen att avstå från idén om att allmänt ålägga producenterna att finansiera historiskt avfall. Kommissionen drog nämligen slutsatsen att införandet av en sådan skyldighet för produkter som släppts ut på marknaden före utgången av fristen för införlivande av det ursprungliga direktivet från år 2002 skulle utgöra en skyldighet med retroaktiv verkan som skulle kunna utsätta producenterna för en betydande ekonomisk risk. Dessa överväganden kan tillämpas analogt på solcellspaneler som slutligen upptogs i tillämpningsområdet för unionsrättsliga bestämmelser i direktiv 2012/19.
- 16 För det andra kan härmed även skyddet för solcellspanelproducenters berättigade förväntningar vara av betydelse. Dessa behövde nämligen inte utgå från att de i framtiden skulle åläggas att finansiera avfall med retroaktiv verkan, således även från solcellspaneler som redan tidigare släppts ut på marknaden, och de kunde inte heller beakta den typen av kostnader i priset på dessa paneler. Detta kan utsätta dem för en allvarlig ekonomisk risk.
- 17 För det tredje kan den omständigheten att Republiken Tjeckien först själv hade antagit en lagstiftning om finansiering av avfall från solcellspaneler, vilken senare skulle ändras i enlighet med den nyligen antagna unionslagstiftningen som även är tillämplig på paneler, för vilka nämnda skyldighet redan hade ålagts på grundval av nationell rätt, skapa en skillnad i behandling mellan de användare som fullgjort den skyldighet som föreskrevs i nationell rätt redan före utgången av fristen för införlivande av direktiv 2012/19 och dem som inte hade iakttagit denna skyldighet. I 37p § i lagen om avfall föreskrivs nämligen en skyldighet att ingå avtal och att på grundval av detta i förväg finansiera kostnaden, varvid denna finansiering ska ske successivt genom en uppdelning i flera delbetalningar. Om således den som driver ett solkraftverk i strid med bestämmelserna i nationell rätt inte fullgjort sin skyldighet, skulle vederbörande till följd av ändringen av den

lagstiftning som är resultatet av antagandet av direktiv 2012/19, kunna befinna sig i en privilegierad ställning i förhållande till de producenter som redan har fullgjort sin skyldighet. Bytet av den aktör som ansvarar för finansieringen skulle ha retroaktiv verkan även för de aktörer som fullgjort sina skyldigheter.

- 18 Ur detta perspektiv kan även Republiken Tjeckiens argument vara relevant, nämligen att om, vid tidpunkten för antagandet av den nationella lagstiftningen, möjligheten att dela upp finansieringen i flera delbetalningar för genomförandet av skyldigheten inte valdes, utan det ålades en skyldighet att betala hela beloppet vid ett tillfälle, skulle en senare överföring av ansvaret till en annan aktör i enlighet med den nyligen antagna unionslagstiftningen, retroaktivt kunna ändra den rättsliga ordningen med avseende på den skyldighet som ålagts och redan fullgjorts i sin helhet (till skillnad från i delbetalningar).
- 19 För det fjärde är Republiken Tjeckien inte den enda medlemsstat som har införlivat artikel 13 i direktiv 2012/19 vad gäller solcellspaneler genom att skilja mellan de aktörer som är skyldiga att finansiera avfallshanteringen på grundval av tidpunkten för solcellspanelens utsläppande på marknaden och inte datumet den 13 augusti 2005 som fastställs i direktiv 2012/19. Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang hänvisat till den tyska lagstiftningen (7 § i Elektro- und Elektronikgerätegesetz)) och den österrikiska lagstiftningen (10 § i Elektroaltgeräteverordnung).
- 20 För det femte har den hänskjutande domstolen hänvisat till ett praktiskt problem, som också har tagits upp av Republiken Tjeckien, som består i att en producent som tidigare har släppt ut solcellspaneler på marknaden, kan ha upphört att existera, vilket innebär att denne inte längre kan åläggas att finansiera hanteringen av avfall från dessa paneler. Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang uppmärksammat den grekiska lagstiftningen (artikel 16–3 i ministerförfordning nr 23615/651/E.103), enligt vilken skyldigheten i ett sådant fall övergår till användaren.
- 21 Slutligen kan som sjätte argument den ståndpunkt som kommissionen hittills antagit inom ramen för övervakningen av införlivandet av direktiv 2012/19 anföras. Kommissionen har hittills inte inlett något fördragsbrottsförfarande i detta avseende mot Republiken Tjeckien enligt unionsrätten. Enligt Republiken Tjeckien har det till och med bekräftats att den tillämpliga tjeckiska lagstiftningen är förenlig med unionsrätten. Detta är särskilt av betydelse i detta sammanhang, eftersom införlivandet av artikel 13 i direktiv 2012/19 i fråga om solcellspaneler har skett på olika sätt i de olika medlemsstaterna, såsom har angetts ovan.

Den andra tolkningsfrågan

- 22 Om den första tolkningsfrågan ska besvaras jakande, uppkommer frågan om Republiken Tjeckiens ansvar för den skada som klaganden, i egenskap av operatör av ett solkraftverk, har lidit till följd av ett åsidosättande av unionsrätten (det vill säga till följd av ett felaktigt införlivande av artikel 13 i direktiv 2012/19).

- 23 Det framgår av praxis från Europeiska unionens domstol att för att en medlemsstat ska kunna hållas ansvarig för en sådan skada gentemot en enskild, måste villkoren för skadeståndsansvar för en sådan skada vara uppfyllda. Det rör sig om följande villkor: 1) Det föreligger en överträdelse av unionsrätten (till exempel just ett felaktigt införlivande av ett direktiv), 2) en skada har uppkommit för en enskild, 3), det finns ett direkt orsakssamband mellan överträdelsen av unionsrätten och skadan, och 4) det föreligger en tillräckligt klar överträdelse av unionsrätten (till exempel dom i de förenade målen Francovich m.fl., C-6/90 och C-9/90, och dom av den 5 mars 1996 i de förenade målen Brasserie du pêcheur m.fl., C-46/93 och C-48/93).
- 24 Enligt den hänskjutande domstolen är det osäkert huruvida vissa av de ovan beskrivna omständigheterna i det nationella målet kan påverka bedömningen av dessa villkor.
- 25 Mot bakgrund av det ovan anförda kan det bland annat vara relevant att medlemsstaten (Republiken Tjeckien) i förevarande fall själv hade reglerat villkoren för finansieringen av avfall från solcellspaneler på nationell nivå, och detta redan före antagandet av direktiv 2012/19, varigenom solcellspaneler upptogs i tillämpningsområdet för unionslagstiftningen och producenterna ålades att finansiera hanteringen av avfall även i fråga om solcellspaneler som släppts ut på marknaden innan tidsfristen för införlivandet av direktivet löpte ut (och den aktuella lagstiftningen antogs på unionsnivå).
- 26 I enlighet med tillämplig nationell rätt var de som drev solkraftverk skyldiga att ingå avtal om finansiering av avfall från solcellspaneler i form av delbetalningar till och med den 30 juni 2013, det vill säga vid en tidpunkt då denna lagstiftning inte stred mot unionsrätten. Efter antagandet av direktiv 2012/19 var emellertid avtalet mellan operatören av solkraftverket och den aktör som säkerställde det gemensamma genomförandet av den ålagda skyldigheten fortfarande giltigt och operatören av solkraftverket var enligt direktivet fortfarande skyldig att fullgöra sin skyldighet. I detta avseende uppkommer för det första frågan huruvida det i ett sådant fall, efter det att fristen för införlivande av ett direktiv har löpt ut, överhuvudtaget kan göras gällande att delbetalningen är oförenlig med unionsrätten när skyldigheten fastställdes och delvis fullgjordes innan unionslagstiftningen antogs.
- 27 I förevarande fall och med beaktande av ovannämnda omständigheter hade dessutom genomförandet av den skyldighet som ålades genom den nationella lagstiftningen att ingå ett avtal och att betala avgifter i enlighet med detta till det kollektiva systemet inte nödvändigtvis längre ett orsakssamband med införlivandet av direktiv 2012/19. Därför uppkommer även frågan huruvida den påstådda skadan som var en följd av det felaktiga införlivandet av direktiv 2012/19, genom vilket operatören av ett solkraftverk fortsatte att vara skyldig att betala avgifter för hantering av avfall från solcellspaneler, även när det enligt unionsrätten är producenten som ska finansiera denna avfallshantering, har ett

direkt orsakssamband med det felaktiga införlivandet av direktiv 2012/19, vilket krävs enligt unionsrätten.

- 28 Relevansen av denna omständighet med avseende på kravet på att ett åsidosättande av unionsrätten ska vara ”tillräckligt allvarligt” är också oklar. Antagandet av unionslagstiftningen leder nämligen retroaktivt till en övergång av ansvar, även vad gäller solcellspaneler, med avseende på vilka finansieringsskyldigheten redan har ålagts en viss aktör i enlighet med nationell rätt och som för övrigt redan kunde ha fullgjorts fullt ut. I detta sammanhang är det särskilt viktigt att artikel 13 i direktiv 2012/19 har införlivats på olika sätt i de olika medlemsstaterna och att kommissionen, åtminstone enligt Republiken Tjeckien, inte har visat att införlivandet har skett på ett felaktigt sätt.
- 29 Enligt Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Republiken Tjeckien) kan tolkningsfrågorna inte anses vara *acte clair* eller en *acte éclairé*. Nejvyšší soud (Högsta domstolen) anser därför, i egenskap av domstol mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel i den mening som avses i artikel 267 FEUF, att dessa frågor måste hänskjutas till EU-domstolen. Med hänsyn till de olika sätt på vilka artikel 13 i direktiv 2012/19 har införlivats vad gäller solcellspaneler i de olika medlemsstaterna, kan svaret på dessa frågor vara av betydelse inte bara i det nationella målet, utan för hela Europeiska unionen. Det kan således möjliggöra att unionsrätten i framtiden tillämpas på ett enhetligt sätt i samtliga medlemsstater i Europeiska unionen.